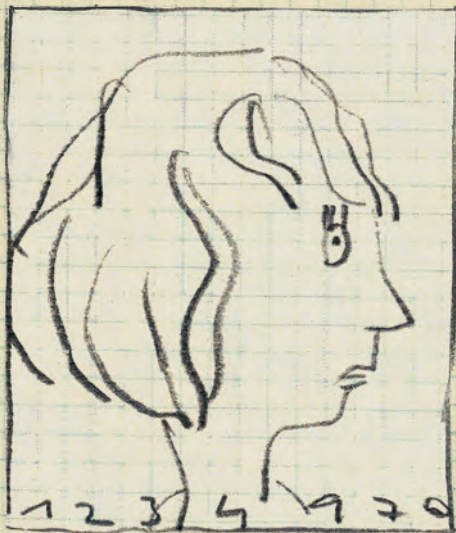
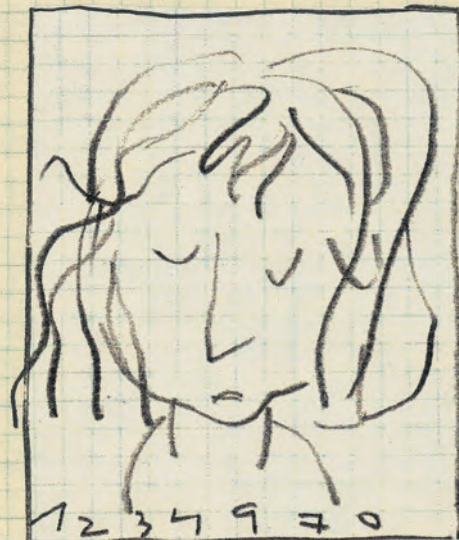

La nena nova

Marcy Rudo

Finalista del 2n Premi de Literatura Infantil
«Atrapallibres» (2006)

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

© 2006, Marcy Rudo
© 2006, Editorial Casals, S.A.
Casp, 79. 08013 Barcelona
Tel. 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Il·lustració de la coberta: Carme Solé Vendrell

Títol original: *The New Girl*
Traducció: Aurora Ballester

Quarta edició: abril de 2011
ISBN: 978-84-8343-001-9
Dipòsit legal: M-13.616-2011
Printed in Spain
Imprès a Anzos, S.L. - Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Capítol primer

Un altre primer dia d'escola

— **A**déu! Adéu! Fins demà! —la Marisa Everley va saludar amb la mà el darrer dels seus nous companys de classe que li desapareixia de la vista. Aleshores, com si es despertés d'un somni agradable i adonant-se que no era cap somni, la Marisa va mirar al seu voltant: d'un en un, els seus nous amics l'havien deixat sola en un carrer desconegut. Amb els ulls ben oberts, la Marisa intentava reconèixer algun punt de referència. Va llegir els rètols dels carrers de més a prop, però cap no li era conegut.

«Ostres, la Tina!», s'havia descuidat d'esperar la seva germana petita a la sortida de l'escola, tal com havien quedat. La Marisa va sospirar en adonar-se com n'era d'inútil.

—Que t'has perdut? —li va dir una veu darrere seu.

La Marisa es va tombar, sorpresa, i va veure una noia

alta i ossuda que carretejava una gran pila de llibres i l'observava a través d'unes ulleres de vidres gruixuts.

–Sí. Com ho saps?

–És que fas cara d'estar desorientada –li va dir la noia–. Et mires les plaques dels carrers com si no les haguessis vist mai.

–És que és veritat –va confessar la Marisa.

–Saps la teva adreça?

–És clar! –va contestar emmurriada.

–No t'ho prenguis malament, dona. Només era una pregunta.

–Ja ho sé, ja ho sé, ho sento. És que no sóc tan curta com sembla –la Marisa va donar la seva adreça a la noia–. Saps on és?

–I tant, i no és gens lluny d'aquí. Que ets nova?

–Sí –la Marisa va acotar el cap.

–Doncs si vols t'ensenyo el camí.

–Ets molt amable, em faries un favor.

Aquella noia alta va somriure i es va presentar formalment. La Rachel Ellis anava al mateix curs que la Marisa, però en una altra classe. Tenia la cara prima i cantelluda, la muntura fosca de les ulleres era gairebé del mateix blau que els seus ulls i accentuava una mirada intensa i intel·ligent. Portava els cabells, llisos i negres, tallats a l'alçada de la barbeta i amb la clenxa al mig, cosa que li feia la cara encara més angulosa. La Marisa va trobar que la Rachel era una persona molt interessant, tot i que tenia un cert aire de bruixa. Ben pensat, tothom a qui havia conegut a l'escola nova era molt original.

–T'agrada Schubert? –va preguntar la Rachel a la Marisa mentre l'acompanyava cap a casa.

–En Schubert? –la Marisa va pensar en els seus nous companys de classe, però no recordava ningú que es digués així. Era un professor, potser?–. Ah, sí, fa unes classes molt apassionants.

–Quines classes? Deu fer uns cent cinquanta anys que és mort.

–Ah, aquell Schubert, vols dir! –la Marisa encara no sabia de qui li estava parlant la Rachel.

–Sí, Franz Schubert, el compositor. És que jo sóc pianista. Bé, almenys ho seré de gran –va confessar amb tota naturalitat mentre caminaven–. Però no professional. Em vull dedicar a la biologia molecular, i en el temps lliure, que em deixin els experiments sobre l'ADN o les investigacions sobre la SIDA, per relaxar-me, tocaré Schubert i Bach al meu piano de cua. I criaré cocker spaniels.

–Caram! –la Marisa estava impressionada amb la confiança en si mateixa que tenia la Rachel. Ella que ara mateix no estava segura ni d'on era casa seva, no es podia ni plantejar què volia ser quan fos gran. Temia aquella pregunta, igual com la majoria de preguntes. Li semblava que si ho deia en veu alta ja no podria canviar d'opinió. L'únic que sabia del cert era que quan fos gran voldria ser, doncs això, una persona gran. Esperava que la Rachel no li demanaria.

Però a la Rachel el que li interessava saber era una altra cosa:

–Toques algun instrument?

–No, però tenia una cocker spaniel. La Claudia, que és la meva mare, la va donar poc després que en Max, el meu pare, se n'anés. Es deia Sybil.

La Claudia havia insistit molt que no hi havia lloc per a mascotes en la seva nova vida, però fins i tot ella va plorar el dia que la nova família de la Sybil la va anar a buscar. La Marisa no entenia que la seva mare pogués estar tan convençuda d'algunes coses i ser tan indecisa amb d'altres. D'ençà que el seu pare havia marxat de casa, la mare no parava d'anar d'un lloc a l'altre.

–Jo tinc una cocker spaniel! –va dir la Rachel–. Es diu Dama. Pots venir a jugar amb ella sempre que vulguis. Té, aquí és on vius: *El Bosquet* –va assenyalar uns edificis senzills d'obra vista de dos pisos. Eren ajardinats i estaven una mica allunyats del carrer, envoltats d'una bardissa espessa–. Ja ens veurem.

–Rachel! –va cridar la Marisa. La noia alta es va aturar i es va girar mirant-se la Marisa amb les ulleres una mica tortes–. Gràcies per..., gràcies! –la Marisa es va tallar, insegura i sorpresa del sentiment de gratitud que tenia cap a la Rachel i de la franquesa amb què havia parlat sobre la Claudia i en Max.

La Rachel va assentir amb el cap i li va fer adéu amb la mà mentre li deia:

–De res. Ha estat un plaer. Adéu –es va col·locar bé les ulleres blaves i se'n va anar carrer avall, a bon pas.

–Ha!, ha!, ha!, ha! –la Tina es cargolava de riure–. T’has perdut! –els rínxols rossos i curts li ballaven amunt i avall mentre reia–. T’he esperat una estona a la sortida de l’escola i quan he vist que no venies m’he pensat que potser t’havies ficat en algun embolic i t’havies hagut de quedar castigada. Però t’has perdut! És increïble! –i va continuar rient.

–No n’hi ha per tant, Tina. Ja n’hi ha prou –va dir amb severitat la Claudia Everley, la mare de les nenes, des de davant de l’aigüera on pelava patates–, això li pot passar a qualsevol.

–Sí, però ho havíem assajat –va insistir la Tina–. Com a tots els altres llocs.

A cada ciutat on s’havien instal·lat, la Claudia feia amb elles el camí d’anada i tornada de casa a l’escola perquè s’apreguessin el trajecte i així tingués més temps per dedicar-se a buscar feina.

–I sort que ho vam fer. Com t’ho hauries fet, si no, per trobar el camí de tornada? –la Claudia es va mirar la seva filla gran i va sospirar. Els canvis en la seva vida no havien estat fàcils per a cap d’elles, però la Marisa es mostrava especialment rampelluda i difícil, últimament. Sempre deixava la Tina a càrrec de la Marisa, però a vegades li feia l’efecte que era just al contrari–. Em vols explicar què ha passat?

La Marisa tenia la mirada fixa en el motiu lleig, verd i groc, del terra de linòleum de la cuina, avergonyida per les riallades de la seva germana. Se sentia tan beneïta! Com podia explicar a la mare, amoïnada com es-

tava amb les pròpies preocupacions, la humiliació que li representava repetir el mateix primer dia d'escola una vegada rere l'altra? Sis escoles d'ençà que els pares havien deixat de viure junts! El nou trimestre havia començat feia tot just un mes i ja anava per la segona escola.

La classe nova formava part d'un paisatge que li era ben conegut: grans pissarres, fileres de taules ben arrengrerades, taulells d'ordinadors arribats a les parets, finestres altes i llums fluorescents..., res de tot això no canviava d'una escola a l'altra. També li era coneguda la sensació de trobar-se darrere el director de l'escola, parpellejant tímidament davant d'un mar de cares desconegudes, desitjant ser invisible. Per què no s'havia recollit els cabells rossos i arrissats, tan rebels? Per què tenia les dents del davant tan separades? Per què no s'havia posat uns texans i una samarreta com tothom, en comptes d'aquell odiós vestit vermell que la mare sempre li feia posar el primer dia d'escola i que encara provocava que atragués més l'atenció? Hauria volgut no ser tan alta i escardalenca, i que la ganyota de pànic de la seva cara pigada s'interpretés com un somriure cordial.

Però sobretot desitjava que ningú no li fes preguntes sobre la seva família. Hi havia massa coses de les quals no volia que ningú sabés res. La mare els havia explicat que buscava un lloc on poder tornar a començar tota sola, però la Marisa no entenia per què trigava tant.

Després que el director l'hagués presentada i ha-

gués marxat de la classe, la mestra nova de la Marisa li va posar les mans a les espatlles, tenses i encorbades, i va demanar als companys que fossin amables i que rebessin bé la nena nova. La Marisa va passejar la mirada expectant d'un alumne a l'altre. Quantes vegades més hauria de trobar-se en aquell escenari espantós, davant de tot de persones noves, sense saber mai si serien acollidors o hostils amb ella? Era pitjor que et desairesin i t'ignouressin o cridar l'atenció? Totes dues experiències l'havien fet patir, i últimament no havia tingut l'oportunitat de fer amics de debò. Ella no era extrovertida com la Tina, que feia amics amb la mateixa facilitat amb què es treia del davant els deures de geografia. La Marisa havia perdut les poques nocions de geografia que tenia. A causa dels constants trasllats per tot el país estava totalment desorientada, des que la seva era una família desarrelada havia arribat al punt que no sabia distingir una ciutat de l'altra. A cada nou lloc on anaven a parar la seva timidesa augmentava. Per què les coses no podien tornar a ser igual que abans?

Es trobava molt més còmoda amb un llibre al davant que no pas al davant d'un grup de companys nous de classe. Només amb les històries que la Marisa llegia se sentia transportada sense perill a terres llunyanes i fabuloses on, igual que en els somnis, podia passar qualsevol cosa sense que li passés res a ella. Canviar de lloc sense parar i tornar a començar una vegada i una altra no era el que ella considerava una bona aventura, però mentre ho feien tot sovint desitjava viure en un altre lloc encara; un lloc diferent de

tot. Potser a Alaska, on els trineus de gossos eren el mitjà de transport habitual i la gent menjava pingüí per esmorzar i balenes per dinar i vivia ecològicament en iglús fets amb enormes blocs de gel. O a la Xina, on milions de persones es movien amb bicicleta, menjaven coses exòtiques com rolls de primavera i hi havia tanta superpoblació que una persona més passaria desapercebuda.

A pesar de tot, però, la Marisa havia sobreviscut a un altre primer dia d'escola i a més a més, per sorpresa seva, aquesta vegada havia estat una experiència realment diferent: els seus companys de classe eren cordials i hi havia un grupet que de seguida l'havien volguda amb ells i l'havien fet sentir molt benvinguda.

La Marisa seia al costat d'en Jamal, un noi primet, amb els cabells negres fins a les espatlles, que portava uns elàstics d'un vermell viu que amb prou feines li aguantaven els texans balders i descolorits. Li va presentar la seva mascota, un robot que es deia Liberty. El robot va fer una reverència i va dir: «Molt de gust de conèixe't» amb una perfecta veu de computadora, i va ajudar la Marisa a trobar el tema que tocava al llibre de matemàtiques: «Pàgina vint-i-tres».

La Marisa es va adonar de seguida que la persona més destacada de la classe era la Isobel, que seia al davant de tot. Anava embotida dins d'una roba ostentosa i molt ajustada i guarnida com un aparador amb anells, braçalets i passadors adornats. Tenia una llengua llarga i viperina que utilitzava amb una autoritat resoluta. La Isobel tractava els altres com si fossin els seus súbdits.

Quan algú l'obeïa o deia alguna cosa divertida, li atorgava un somriure d'aprovació, com una reina benèvola i plena de gràcia. Compartia d'una manera ben manipuladora els seus aparells tècnics més moderns: el BlackBerry i l'iPod rosa, que estaven molt sol·licitats. La Marisa va observar que si volies viure tranquil, el millor era limitar-te a fer el que et deia.

A l'hora del pati, mentre anaven cap al camp de futbol, en Jamal va deixar entrar la Marisa al món virtual de color blau brillant on vivia amb el Liberty i un misteriós grup de monstres del ciberespai conegut com els Demonos, només visibles per ell i pel seu germà més petit, l'Ali. Estaven creant un videojoc: Liberty contra els Demonos de l'espai. També estava molt ficat en els *manga*, els còmics japonesos.

–No facis cas a en Jamal. Estem convençuts que és d'un altre planeta –la va avisar en Danny, el millor amic d'en Jamal.

Així com en Jamal era baixet i impulsiu, en Danny era alt i assenyat. Els companys el tractaven amb respecte. Pel que deien, sempre encertava les respostes i treia les notes més altes. Al camp de futbol la Marisa es va sorprendre de veure que coixejava cap a les grades. Fins a aquell moment no s'havia fixat que tenia una cama més llarga que l'altra.

L'Emma, una nena grassoneta, pèl-roja i vermella de galtes, es va posar al costat d'en Danny amb la mirada baixa, com de disculpa. Feia cara de víctima. Com el gos d'un amo cruel, semblava que s'estigués encongint

constantment, com si algú li hagués de pegar. La Marisa va observar que fàcil que era per als seus companys, especialment per a la Isobel, fer-li la guitza. En Danny, però, va somriure a l'Emma amb simpatia. La Marisa va saludar-los amb la mà i tots dos la van saludar somrient.

Quan la Marisa va marcar un gol (el primer de la seva vida!), en Jamal, el Liberty i la colla de nous amics l'hi van celebrar.

A l'hora de dinar, li van ensenyar com funcionava el menjador. Es feien bromes els uns als altres, i la Isobel no va parar de donar ordres mentre feien cua. En Danny va fer moure en Jamal per fer lloc a la Marisa a la seva taula. Quan la Isobel li va oferir que escoltés els últims temes que s'havia descarregat, va quedar impressionada amb aquell gest. A les altres escoles, havien hagut de passar unes quantes setmanes tristíssimes fins que algú li dirigís la paraula!

Després del primer dia, la Marisa va pensar que li agradava l'escola nova, i va desitjar que la Claudia tingués la intenció de quedar-se allí.

Però a la seva mare simplement li va explicar que s'havia perdut perquè s'havia animat amb els companys a la sortida de l'escola.

–Els has seguit, eh que sí? –va dir la germaneta amb malícia–. Jo he trobat el camí de casa i també he fet amics a l'escola. I no tinc ni vuit anys!

–Tina, ja n'hi ha prou!

